

Στιγμιότυπο από την Ἀναστάσιμη θεία Λειτουργία (τὸ Σάββατο τῆς Διακαινησίμου) στὸ Καθολικὸ τοῦ κατεχόμενου Μοναστηριοῦ τοῦ Ἱδρυτῆ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου Ἀποστόλου Βαρνάβα (στὴ Σαλαμίνα). Τῆς θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος

Δίψα γιὰ Ἀνάσταση!

*Ἡ ἐφρευτική Ἀναστάσιμη Λειτουργία
στὸ κατεχόμενο Μοναστήρι
τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα*

● **Τοῦ Καθηγητῆ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια,**
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ν τρόπον ἐπιποθεὶ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεὶ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός», μᾶς λέει ὁ ἱερὸς Ψαλμωδός (Ψαλμ. 41, 1). Ἡ ψυχὴ μας ποθεῖ νὰ βρῆται κοντὰ στὸ Θεό της, κοντὰ στὸ

Δημιουργὸ καὶ Λυτρωτὴ της, κοντὰ στὸν ἀναστημένο μας Ἰησοῦ. Ὁ πόθος αὐτὸς μεγαλώνει ὅσο προοδεύουμε πνευματικὰ καὶ κατανοοῦμε τί εἶχαμε καὶ τί χάσαμε. Πῶς γιὰ μία παρακοὴ ξεπέσαμε ἀπὸ τὸν πο-

Μετά τὴ θεία Λειτουργία, πραγματοποιήθηκε λιτανεία καὶ πορεία πρὸς τὸν Τάφο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ Μονή. Στὶς φωτογραφίες στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἱερὴ πομπή

θεινότατο Παράδεισο καὶ βρεθήκαμε ἐξόριστοι ἐδῶ στὴ γῆ. Στὴ γῆ τῶν πόνων, τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἀναστεναγμῶν, στὴ γῆ τῶν κόπων γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου, ἀφοῦ ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὴν Ἐδὲμ μᾶς εἶπε: «Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου φάγη τὸν ἄρτον σου» (Γεν. 3, 19). Ἐδῶ στὴ γῆ ἔχουμε ἀποδμηῆσαι ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουμε, δυστυχῶς, ἐνδημῆσαι στὴ λαγνεΐα τοῦ Μαμωνᾶ, τοῦ ἀντίχριστου, ὁ ὁποῖος «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίει» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 8). Μακρὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅλα ἐπιτρέπονται, ὅλα νοσηματοδοτοῦν μιὰ ζωὴ ρέμπελν, ἄσωτη, διεστραμμένη μάλιστα σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ τὰ

φυσιολογικὰ νὰ θεωροῦνται ξεπερασμένα, τὰ ὑπερφυσικὰ νὰ παραθεωροῦνται καὶ τὰ παραφύσιν νὰ ἐκθειάζονται καὶ νὰ νομιμοποιοῦνται. Δὲν ἔχουμε καταλάβει ὅτι ἡ ζωὴ μας σ' αὐτὴ τὴ γῆ εἶναι ζωὴ μετανάστη, ζωὴ πρόσφυγα, ζωὴ καθημερινοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ δὲν θέλουμε νὰ τὸ καταλάβουμε, γιὰτὶ ὁ ἐγωΐσμος καὶ ἡ ἁμαρτία μᾶς ἔχουν νεκρώσει ψυχικὰ. Ὅμως ζοῦμε μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὸν προσωπικό μας Γολγοθᾶ θὰ τὸν ἀκολουθήσει ἡ προσωπική μας ἀνάσταση, ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ καταθέσουμε στὸν Κύριο τὴν πρόθεσή μας νὰ ἀλλάξουμε πορεία ζωῆς. Ὁ Κύριος μᾶς περιμένει ὡς ἄλλος Κυρναῖος νὰ μᾶς βοηθήσει σηκώνοντας τὸ σταυρὸ τῶν βιοτικῶν

Με ἀναστάσιμους ὕμνους ὄλη ἡ ὀμήγυρη, ποὺ κατέκλυσε τὸ χῶρο γύρω ἀπὸ τὸν Τάφο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρο καὶ μὲ προεξάρχουσα τὴ Βυζαντινὴ Χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, ἔδωσε τὸ μήνυμα ὅτι ὁ Ἀναστάς Χριστός σύντομα θὰ φέρει καὶ τὴν Ἀνάσταση στὴ χειμαζόμενη Κύπρο μας

μας μεριμνῶν, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν ἀνάσταση. Ζητεῖ ἀπὸ ἐμᾶς μόνο νὰ βάλουμε τὸ κλειδί τῆς μετανοίας, ὅπως ὁ Ληστής τὸ «μνήσθητί μου», γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξουν ἀμέσως οἱ πόρτες τῆς αἰωνιότητος, οἱ πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Κύπρο 34 ὀλόκληρα χρόνια ζοῦμε τὸ Γολγοθᾶ τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἴμαστε ἀπόδημοι τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ στενάζουμε κάτω ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Ἄττιλα. Ἡ μισὴ πατρίδα μας βρίσκεται σὲ ξένα χέρια καὶ ἐμεῖς, ὡς ἄλλοι Ἰσραηλίτες, ποὺ, «καθήμενοι ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος» (Ψαλμ. 136, 1) ἔκλαιγαν, μὲ μόνη τὴν ἀνάμνηση τῆς Σιών, ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα ἐδάφη μας βλέπουμε καὶ κλαῖμε τὰ σπίτια μας, τὶς ἐκκλησιές μας, τὰ προσκυνήματά μας, τὶς περιουσίες μας σὲ χέρια ἄλλων, καὶ ἡ καρδιά μας θλίβεται ἀφάνταστα. Ζοῦμε ὅμως μὲ τὴν προσδοκία τῆς λευτεριᾶς, μὲ τὴν προσδο-

κία τῆς ἀναστάσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ Λαμπρὴ, πανηγυρίζεται μὲ μοναδικὴ μεγαλοπρέπεια στὴν ἡρωϊκὴ μας Μεγαλόνησο. Γιορτάζεται ὡς «εορτῶν εορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων», γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας συμβολίζει καὶ τὴν Ἀνάσταση τῆς Κύπρου μας μὲ τὴν ἐπανένωσή της, ἀλλὰ καὶ τὴ δική μας προσωπικὴ Ἀνάσταση, ποὺ θὰ ὀδηγήσει στὴν οὐράνια Βασιλεία.

Γιὰ δευτέρη χρονιὰ ἐφέτος τὸ Σάββατο τῆς Διακαινησίμου, σὲ Πασχαλινὴ εορτάσιμη ἀτμόσφαιρα λειτουργήσαμε τὸ κατεχόμενο Μοναστήρι τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα. Ἡ ἀτμόσφαιρα μύριζε «ἐπερχόμενο ἔαρ» καὶ ὅλα εὐωδίαζαν. Οἱ ἑκατοντάδες τῶν πιστῶν ποὺ συγκεντρώθηκαν διψοῦσαν γιὰ Ἀνάσταση. Δὲν τοὺς ἔφτανε ἡ ἑβδομαδιαία πανηγυρικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Πάσχα. Διψοῦσαν γιὰ κάτι ἄλλο. Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωσε νὰ πιοῦν ὁ Μητροπολίτης

*Ὁ κατεχόμενος ναός τοῦ
Ἀποστόλου Βαρνάβα
στὴν ὁμώνυμη Μονή του*

Κύκκου καὶ Τηλλυρίας, ὁ Πανιερώτατος Κύριος Νικηφόρος, μετὰ τὴν παρουσία του, μετὰ τὸ ἀκμαῖο του φρόνημα, μετὰ τὸ μοναδικὸ ἐπανενωτικὸ κήρυγμά του, μετὰ τὸ ρυθμικὸ κτύπο τῆς ράβδου του στὸ ἐπαναλαμβανόμενον «Χριστὸς Ἄνέστη», μετὰ τὸ μοναδικὸ χαμόγελό του, μετὰ τὰ πλούσια γνήσια Ὁρθόδοξα καὶ ἀγαπητικὰ αἰσθήματά του, μετὰ τὸ σεβασμὸ ποὺ ἐνέπνεε καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Τουρκοκυπρίους, ἀφοῦ γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο Κύκκου «οὐκ ἔνι Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολασ. γ' 11).

Ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὁ πολὺς Γέροντας Γαβριήλ, ἔπλεε σὲ πελάγη πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ εὐτυχίας. Οἱ ἀγῶνες του εἶχαν ἐπιτύχει καὶ ἡ ἄδεια Λειτουργίας τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Μοναστηριοῦ ἀπὸ τὶς κατοχικὲς δυνάμεις μέσῳ

τοῦ Ο.Η.Ε. ἔφερε ὅλο αὐτὸ νὰ κόσμο σ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ φρέαρ, γιὰ νὰ πιεῖ τὸ «ὔδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ' 14). Ἡ ὑπερδεκάδα τῶν Ἱερέων καὶ Διακόνων, ἡ παρουσία Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη Κύπρο καὶ ἡ μελίρρυτη χορωδία τῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου ἔνωσαν γῆ καὶ οὐρανὸ καὶ ἀνέβλυζαν ἄφθονο πνευματικὸ ὔδωρ, γιὰ νὰ ξεδιψάσουν τὶς καρδιὰς τῶν προσκυνητῶν, τῶν πανηγυριστῶν, τῶν πιστῶν ποὺ διετρᾶνωναν τὴ χαρὰ τους τραγουδώντας καὶ ψάλλοντας μαζὶ μετὰ τὸν Ἅγιο Κύκκου τὸ «Χριστὸς Ἄνέστη».

Τέλος ἡ Ἀναστάσιμη λιτανεία μετὰ τὰ σύμβολα τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας προμήνυε τὴ χαρὰ τῆς σύντομης πανηγύρεως τῆς ἐπανενώσεως τοῦ νησιοῦ μας καὶ τῆς ἐλεύθερης Ἀναστάσιμης γιορτῆς μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ προστάτη καὶ ἐφόρου μας Ἀποστόλου Βαρνάβα. Εὐχόμεστε σύντομα νὰ τὴν ἀπολαύσουμε! ■